Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
ATHANASIA RANTOSE
přednesené dne 11. září 2025 [1]

Věc C-311/24

Bundeswettbewerbsbehörde
proti
M. GmbH

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podal Oberlandesgericht Wien (Vrchní zemský soud ve Vídni, Rakousko)]

„Řízení o předběžné otázce – Zemědělství – Hospodářská soutěž – Směrnice (EU) 2019/633 – Nekalé obchodní praktiky – Článek 6 odst. 1 písm. e) – Porušení – Kupující, který požaduje od několika svých dodavatelů platbu, která nesouvisí s prodejem zemědělských produktů a potravinářských výrobků – Kumulace pokut (jedna za každého kontaktovaného dodavatele) – Vnitrostátní právní předpisy stanovící pokutu až do výše 500 000 eur za každé porušení“

I. Úvod

1. M. GmbH, společnost s ručením omezeným, provozuje maloobchodní prodejny potravinářských výrobků v Rakousku. V důsledku negativních dopadů pandemie covidu-19 na její zákazníky a inflace, která se projevila zejména na nákladech na energii, se tato společnost ocitla ve finančních obtížích a rozhodla se, že k jejich překonání zahájí proces transformace, který hodlala nechat částečně financovat svými dodavateli. Uvedená společnost tedy současně zaslala šestnácti svým dodavatelům e-mail s vysvětlením svého záměru, k němuž přiložila *proforma* fakturu s uvedením částky, která měla být zaplacena jako příspěvek na tento plán transformace. Bundeswettbewerbsbehörde (Spolkový úřad pro hospodářskou soutěž, Rakousko) (dále jen „BWB“) podal u příslušného rakouského soudu šestnáct návrhů proti uvedené společnosti, jimiž se domáhal uložení pokuty podle příslušných vnitrostátních předpisů.

2. V této souvislosti se Oberlandesgericht Wien (Vrchní zemský soud ve Vídni, Rakousko), kterému byly předloženy čtyři z těchto návrhů, v podstatě táže zaprvé na to, zda je s unijním právem slučitelná vnitrostátní úprava, která umožňuje kvalifikovat soubor zakázaných nekalých obchodních praktik jako „jediné porušení“, pokud tyto praktiky představují souběh porušení, a uložit za tento soubor praktik jedinou pokutu, a zadruhé na slučitelnost stanovení horní hranice pokuty za porušení spočívající v jedné nebo více nekalých obchodních praktikách s unijním právem.

[1] – Původní jazyk: francouzština.

3. Tato věc dává Soudnímu dvoru příležitost poprvé se vyjádřit k výkladu směrnice (EU) 2019/633 [2] a zejména k čl. 6 odst. 1 písm. e) této směrnice, který svěřuje vnitrostátním donucovacím orgánům pravomoc uložit porušiteli pokuty a jiné stejně účinné sankce či zahájit řízení za účelem jejich uložení, včetně řízení o předběžném opatření, v souladu s vnitrostátními pravidly a postupy [3]. Konkrétně bude Soudní dvůr muset poskytnout důležité upřesnění ohledně způsobu sankcionování jednání zakázaných uvedenou směrnicí.

II. Právní rámec

A. Unijní právo

4. Body 1, 8, 9, 14, 34 a 39 odůvodnění směrnice 2019/633 uvádějí:

„(1) V zemědělském a potravinovém řetězci často dochází k výrazné nerovnováze ve vyjednávací síle mezi dodavateli a kupujícími zemědělských produktů a potravinářských výrobků. Tato nerovnováha může vést k nekalým obchodním praktikám, pokud se větší a silnější obchodní partneři snaží prosadit některé praktiky nebo smluvní ujednání, které jsou ve vztahu k určitému prodeji v jejich prospěch. […] V zájmu omezení výskytu takovýchto praktik, které mohou nepříznivě ovlivnit životní úroveň zemědělské komunity, by měl být zaveden minimální unijní standard ochrany proti nekalým obchodním praktikám. Přístup spočívající v minimální harmonizaci, který je uplatňován v této směrnici, členským státům umožňuje, aby přijaly nebo ponechaly v platnosti vnitrostátní pravidla, která jdou nad rámec nekalých obchodních praktik uvedených v této směrnici.

[…]

(8) Většina členských států, byť ne všechny, má zavedena zvláštní vnitrostátní pravidla, která dodavatele chrání proti nekalým obchodním praktikám užívaným ve vztazích mezi podniky v zemědělském a potravinovém řetězci. […] Některé členské státy, které mají zavedena zvláštní pravidla týkající se nekalých obchodních praktik, proto pověřují jejich prosazováním správní orgány. Pravidla členských států týkající se nekalých obchodních praktik, pakliže existují, se nicméně vyznačují značnou rozdílností.

(9) Počet a velikost subjektů se v různých fázích zemědělského a potravinového řetězce liší. Rozdíly ve vyjednávací síle, které odpovídají ekonomické závislosti dodavatele na kupujícím, vedou často k tomu, že větší subjekty uplatňují nekalé obchodní praktiky vůči menším subjektům. Dynamický přístup, který se zakládá na relativní velikosti dodavatele a kupujícího z hlediska obratu, by měl subjektům, které ji potřebují nejvíce, poskytovat lepší ochranu proti nekalým obchodním praktikám. […]

[…]

[2] – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 17. dubna 2019 o nekalých obchodních praktikách mezi podniky v zemědělském a potravinovém řetězci (Úř. věst. 2019, L 111, s. 59).

[3] – Tato směrnice, i když je citována ve věcech, v nichž byly vydány rozsudky ze dne 13. listopadu 2019, Lietuvos Respublikos Seimo narių grupė (C-2/18, EU:C:2019:962), a ze dne 11. března 2021, Komise v. Maďarsko (Zisková rozpětí) (C-400/19, EU:C:2021:194), nebyla dosud předmětem výkladu Soudního dvora.

(14) Tato směrnice by se měla vztahovat na obchodní jednání větších subjektů vůči subjektům, které mají menší vyjednávací sílu. Vhodným přibližným vyjádřením relativní vyjednávací síly je roční obrat jednotlivých subjektů. […] Horní hranice by měla zabránit tomu, aby byla ochrana poskytována subjektům, které nejsou zranitelné nebo které jsou mnohem méně zranitelné než jejich menší partneři nebo konkurenti. Tato směrnice proto stanoví kategorie subjektů stanovené na základě obratu, podle nichž je ochrana udělována.

[…]

(34) Existence odrazujícího prostředku, jako je pravomoc ukládat pokuty a jiné stejně účinné sankce a zveřejnit výsledky šetření, včetně informací o kupujících, kteří se daného porušení pravidel dopustili, nebo pravomoc zahájit řízení o uložení těchto pokut a jiných stejně účinných sankcí, například u soudů, může povzbudit ke změnám chování a vést k řešení sporů mezi stranami ještě před zahájením soudního řízení, a proto by takové prostředky měly být součástí pravomocí donucovacích orgánů. Pokuty mohou být zvláště účinné a odrazující. Donucovací orgán by však měl mít možnost rozhodnout v každém šetření, jakou ze svých pravomocí použije a zda uloží pokutu nebo jinou stejně účinnou sankci nebo zda zahájí řízení o jejich uložení.

[…]

(39) Jelikož většina členských států již vnitrostátní pravidla týkající se nekalých obchodních praktik má, byť rozdílná, je vhodné použít pro zavedení minimálního standardu ochrany podle práva Unie směrnici. To by mělo členským státům umožnit začlenit příslušná pravidla do jejich vnitrostátního právního řádu tak, aby mohly být zavedeny soudržné režimy. Členským státům by nemělo být bráněno v tom, aby na svém území ponechaly v platnosti nebo zavedly přísnější vnitrostátní pravidla zajišťující vyšší úroveň ochrany proti nekalým obchodním praktikám ve vztazích mezi podniky v zemědělském a potravinovém řetězci, v mezích práva Unie použitelného v oblasti fungování vnitřního trhu a za podmínky, že jsou tato pravidla přiměřená.“

5. Článek 1 této směrnice, nadepsaný „Předmět a oblast působnosti“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. S cílem bojovat proti praktikám, které se výrazně odchylují od zásad poctivého obchodního styku, jsou v rozporu s dobrou vírou a poctivým jednáním a jsou jednostranně vnuceny jedním obchodním partnerem druhému, tato směrnice stanoví minimální seznam zakázaných nekalých obchodních praktik ve vztazích mezi kupujícími a dodavateli v zemědělském a potravinovém řetězci, minimální pravidla pro prosazování těchto zákazů a opatření pro koordinaci mezi donucovacími orgány.

2. Tato směrnice se vztahuje na některé nekalé obchodní praktiky, k nimž dochází v souvislosti s prodejem zemědělských produktů a potravinářských výrobků:

a) dodavateli, jejichž roční obrat nepřesahuje 2 000 000 EUR, kupujícím, jejichž roční obrat přesahuje 2 000 000 EUR;

b) dodavateli, jejichž roční obrat přesahuje 2 000 000 EUR, ale nepřesahuje 10 000 000 EUR, kupujícím, jejichž roční obrat přesahuje 10 000 000 EUR;

c) dodavateli, jejichž roční obrat přesahuje 10 000 000 EUR, ale nepřesahuje 50 000 000 EUR, kupujícím, jejichž roční obrat přesahuje 50 000 000 EUR;

d) dodavateli, jejichž roční obrat přesahuje 50 000 000 EUR, ale nepřesahuje 150 000 000 EUR, kupujícím, jejichž roční obrat přesahuje 150 000 000 EUR;

e) dodavateli, jejichž roční obrat přesahuje 150 000 000 EUR, ale nepřesahuje 350 000 000 EUR, kupujícím, jejichž roční obrat přesahuje 350 000 000 EUR.

[…]“

6. Článek 3 uvedené směrnice, nadepsaný „Zákaz nekalých obchodních praktik“, v odst. 1 písm. d) stanoví:

„Členské státy zajistí, aby byly zakázány alespoň všechny tyto nekalé obchodní praktiky:

[…]

d) kupující od dodavatele vyžaduje platby, které nesouvisejí s prodejem zemědělských produktů a potravinářských výrobků dodavatele.“

7. Článek 6 téže směrnice, nadepsaný „Pravomoci donucovacích orgánů“, v odstavci 1 stanoví:

„Členské státy zajistí, aby každý z jejich donucovacích orgánů měl zdroje a odborné znalosti nezbytné k plnění svých povinností, a svěří mu tyto pravomoci:

[…]

d) pravomoc přijímat rozhodnutí, v nichž konstatuje porušení zákazů stanovených v článku 3 a nařizuje kupujícímu, aby zakázanou obchodní praktiku ukončil […];

e) pravomoc uložit porušiteli pokuty a jiné stejně účinné sankce či zahájit řízení za účelem jejich uložení, včetně řízení o předběžném opatření, v souladu s vnitrostátními pravidly a postupy;

[…]

Sankce uvedené v prvním pododstavci písm. e) musí být účinné, přiměřené a odrazující s přihlédnutím k povaze, době trvání, opakování a závažnosti porušení.“

B. Rakouské právo

8. Bundesgesetz zur Verbesserung der Nahversorgung und der Wettbewerbsbedingungen (Faire-Wettbewerbsbedingungen-Gesetz) (spolkový zákon podporující uvádění místních výrobků na trh a zlepšující podmínky hospodářské soutěže – zákon o spravedlivých podmínkách hospodářské soutěže) [4], ve znění Bundesgesetz, mit dem das Bundesgesetz zur Verbesserung der Nahversorgung und der Wettbewerbsbedingungen geändert wird (zákon, kterým se mění

[4] – BGBl. 392/1977.

spolkový zákon podporující uvádění místních výrobků na trh a zlepšující podmínky hospodářské soutěže) ze dne 31. prosince 2021 (dále jen „FWBG“) [5], provádí směrnici 2019/633 do rakouského práva.

9. Ustanovení § 5c odst. 1 a přílohy I bodu 4 FWBG provádějí doslovně čl. 3 odst. 1 první pododstavec písm. d) této směrnice.

10. Ustanovení § 6 odst. 2 FWBG, kterým se provádí článek 6 uvedené směrnice, zní následovně:

„Na žádost orgánu pověřeného vyšetřováním pro účely oddílu 2 může soud příslušný pro kartelové dohody uložit kupujícímu ve smyslu § 5b odst. 2, který poruší ustanovení § 5c, pokutu až do výše 500 000 eur. Při výpočtu výše pokuty se zohlední zejména závažnost a délka trvání porušení, obohacení získané tímto porušením, míra odpovědnosti a ekonomická síla. Ustanovení § 33 KartG 2005 se použije obdobně.“

III. Spor v původním řízení, předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem

11. M. GmbH je společnost s ručením omezeným, která v Rakousku provozuje maloobchodní prodejny potravinářských výrobků.

12. Tato společnost, která byla ekonomicky zasažena negativními dopady pandemie covidu-19 na cestovní ruch, v důsledku čehož došlo ke ztrátě zákazníků v oblasti maloobchodního prodeje potravinářských výrobků a ke zvýšení nákladů, zahájila proces úplné restrukturalizace. Za tímto účelem najala externího poradce, který jí poradil, aby požádala své dodavatele o finanční příspěvek, který by částečně kompenzoval vysoké náklady spojené s takovým procesem.

13. Dne 16. května 2023 prezentovala uvedená společnost tento projekt tím, že uspořádala on-line „Den dodavatelů“ („*Supplier Day*“), v jehož rámci svým dodavatelům poskytla přehled o aktuální situaci na trhu a souvisejících problémech, jakož i o svých ztrátách. Společnost vysvětlila svůj proces transformace, jehož cílem bylo profesionalizovat řízení kategorií („*Category Management*“) a optimalizovat interní procesy. Kromě toho vysvětlila svým dodavatelům potřebu investic a zdůraznila nutnost investovat do jednotek pro výrobu vodíku šetrných k životnímu prostředí a do vozového parku nákladních vozidel s neutrálními emisemi CO_2. V tomto ohledu jim tatáž společnost sdělila, že potřebuje jejich finanční příspěvek k realizaci takového projektu a pokud jsou ochotny ji podpořit, zohlední to.

14. Dne 17. května 2023 zaslala společnost M. GmbH současně každému ze svých dodavatelů jednu ze dvou variant téhož e-mailu v závislosti na tom, zda se zúčastnili výše uvedené konference. V tomto e-mailu je požádala, aby přispěli určitou částkou na financování procesu transformace, který plánuje uskutečnit. E-maily byly doplněny *proforma* fakturami s různými paušálními částkami. S výjimkou částky uvedené na *proforma* faktuře a rozlišení podle toho, zda se daný dodavatel konference zúčastnil, byly e-maily pro všechny dodavatele identické. Tato společnost se však z vlastní iniciativy rozhodla ukončit program žádostí o investice, zrušit *proforma* faktury přiložené k zaslaným e-mailům a vrátit částky, které již někteří dodavatelé zaplatili. Celkem se pouze dva ze šestnácti dodavatelů rozhodli vyhovět žádosti o investici a zaplatit částky uvedené na *proforma* fakturách přiložených k těmto e-mailům.

[5] – BGBl. I 239/2021.

15. BWB uvedl, že společnost M. GmbH jako kupující požadovala od šestnácti svých dodavatelů platbu, která nesouvisela s prodejem zemědělských produktů a potravinářských výrobků. Tento úřad dospěl k závěru, že každá z žádostí o platbu představuje samostatné porušení ustanovení § 5c odst. 1 a přílohy I bodu 4 FWBG, které provádějí do rakouského práva čl. 3 odst. 1 písm. d) směrnice 2019/633. Dne 10. listopadu 2023 proto předložil příslušnému rakouskému soudu šestnáct návrhů na uložení přiměřené pokuty podle § 6 odst. 2 FWBG vůči M. GmbH [6].

16. V této souvislosti předkládající soud uvádí, že § 6 odst. 2 FWBG stanoví sankci trestní povahy. Podle rakouské trestněprávní nauky musí být jednání vytýkané M. GmbH kvalifikováno jako „jediné porušení" z důvodu, že představuje jednotu právního jednání zakládajícího porušení („tatbestandliche Handlungseinheit"). Tento soud tudíž uvádí, že i když se vytýkané skutečnosti týkají vztahů se šestnácti různými dodavateli, je třeba uložit jedinou pokutu v maximální výši 500 000 eur, jak je stanoveno v § 6 odst. 2 tohoto zákona.

17. Uvedený soud však má pochybnosti o tom, zda se tímto výsledkem dosáhne cíle sledovaného směrnicí 2019/633, totiž určitého vyvážení vyjednávací síly kupujících a dodavatelů v zemědělském a potravinovém dodavatelském řetězci, kterého podle něj může být dosaženo pouze na úrovni individuálního vztahu mezi kupujícím a dodavatelem. Pokud by se ukázalo, že kvalifikace „jediného porušení" není v souladu s touto směrnicí, tentýž soud se zabývá otázkou, zda uvedená směrnice brání uložení samostatných pokut za každé ze zjištěných porušení při uplatnění zásady kumulace sankcí.

18. Za těchto podmínek se Oberlandesgericht Wien (Vrchní zemský soud ve Vídni) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1 a) Musí být čl. 6 odst. 1 písm. e) [směrnice 2019/633] vykládán v tom smyslu, že toto ustanovení v situaci, kdy kupující na základě jednotně motivovaného záměru ve stejný den v rozporu s čl. 3 odst. 1 písm. d) uvedené směrnice jednotlivě požádá o platbu různé dodavatele, na které se podle článku 1 této směrnice vztahuje ochrana poskytovaná touto směrnicí, brání vnitrostátní právní úpravě, podle které jsou tyto žádosti o platbu jako celek posuzovány jako jedno jediné porušení (jednota skutku), za které lze uložit pouze jednu sankci?

1 b) Je pro odpověď na otázku 1a s ohledem na požadavek stanovený v čl. 6 odst. 1 druhém pododstavci směrnice 2019/633, podle kterého musí být sankce s přihlédnutím k povaze a době trvání, opakování a závažnosti porušení účinná, přiměřená a odrazující, relevantní, že podle vnitrostátního rakouského sankčního ustanovení (§ 6 odst. 2 FBWG) lze za dané porušení uložit pokutu v maximální výši (pouze) 500 000 eur?

2) V případě kladné odpovědi na otázku 1a:

Musí být čl. 6 odst. 1 písm. e) směrnice 2019/633 vykládán v tom smyslu, že každou žádost o platbu určenou jednotlivým dodavatelům – pokud porušuje zákaz uvedený v čl. 3 odst. 1 písm. d) této směrnice – je nutno posuzovat jako obchodní praktiku, kterou je třeba sankcionovat samostatně a za kterou se v souladu se zásadou kumulace sankcí vždy určí

[6] – V projednávané věci byly čtyři z těchto žádostí, v nichž společnost M. GmbH požadovala od každého ze svých dodavatelů částky v rozmezí od 10 000 do 18 000 eur, přiděleny Oberlandesgericht Wien (Vrchní zemský soud ve Vídni), který je předkládajícím soudem, a byly spojeny pro účely původního řízení.

vlastní sankce (pokuta), takže musí být uloženo několik pokut, a to s přihlédnutím ke skutečnosti, že vnitrostátní rakouské sankční ustanovení (§ 6 odst. 2 FBWG) stanoví uložení pokuty v maximální výši 500 000 eur?“

19. Písemná vyjádření Soudnímu dvoru předložily BWB, M. GmbH, rakouská vláda, jakož i Evropská komise.

IV. Analýza

20. Podstatou dvou předběžných otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda požadavek účinných, přiměřených a odrazujících sankcí stanovený v čl. 6 odst. 1 prvním pododstavci písm. e) a druhém pododstavci směrnice 2019/633 brání vnitrostátní právní úpravě nebo judikatuře, podle které musí být nekalá obchodní praktika uplatňovaná kupujícím současně vůči různým dodavatelům považována za jediné porušení, takže v takovém případě může být uložena jediná pokuta v maximální výši 500 000 eur [otázky 1 a) a 1 b)]. V případě kladné odpovědi se tento soud táže, zda čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. e) této směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že za každé zjištěné porušení může být uložena samostatná pokuta až do maximální výše 500 000 eur (otázka 2).

21. Než přistoupím k analýze těchto otázek, rád bych uvedl, že těmito otázkami uvedený soud ve skutečnosti vznáší dva odlišné problémy, které se týkají toho, zda jsou s unijním právem slučitelné vnitrostátní právní předpisy, které na jedné straně (a za určitých podmínek) vyžadují společnou kvalifikaci jako „jediné porušení“ pro několik nekalých obchodních praktik a na druhé straně stanoví horní hranici pokuty za porušení spočívající v jedné nebo několika nekalých obchodních praktikách.

22. Předtím, než se budu zabývat podstatou těchto dvou problémů, považuji za užitečné uvést několik upřesnění k oblasti působnosti směrnice 2019/633 a k ustanovením, která tento soud uvedl ve svých předběžných otázkách položených Soudnímu dvoru.

A. Úvodní poznámky

23. Úvodem připomínám, že směrnice 2019/633 představuje minimální harmonizaci a jejím cílem je zavést minimální unijní standard ochrany proti nekalým obchodním praktikám, které mohou nepříznivě ovlivnit životní úroveň zemědělské komunity[7].

24. Tato směrnice se tedy omezuje na stanovení minimálních pravidel pro provádění zákazu nekalých obchodních praktik[8], čímž členským státům ponechává značný prostor pro uvážení při jejím uplatňování, zejména pokud jde o koncepci vnitrostátních prováděcích režimů[9] a o podmínky týkající se sankcí[10], za účelem splnění cíle uvedené směrnice, kterým je omezit výskyt nekalých obchodních praktik uplatňovaných na úkor dodavatelů zemědělských produktů

7 – Viz bod 1 odůvodnění směrnice 2019/633.

8 – Viz čl. 1 odst. 1 směrnice 2019/633.

9 – Viz body 8, 34 a 39 odůvodnění směrnice 2019/633.

10 – V tomto ohledu viz Commission Staff Working Document, Unfair Trading Practices (UTP) – Overview tables on the Members States' transposition choices and enforcement activities, který je připojen ke Zprávě Komise Evropskému parlamentu, Radě, Hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů, nazvané „Provádění zákazu nekalých obchodních praktik v zájmu posílení postavení zemědělců a hospodářských subjektů v zemědělském a potravinovém řetězci – aktuální stav“, COM(2024)176 final (dále jen „zpráva Komise o provádění směrnice 2019/633“). Tato zpráva, zveřejněná v dubnu 2024, svědčí o velké rozmanitosti vnitrostátních opatření k provedení směrnice v rámci Unie, zejména pokud jde o sankce.

a potravinářských výrobků [11]. Tento prostor pro uvážení je však omezen skutečností, že členské státy musí zajistit, aby vnitrostátní opatření zaručovala plnou účinnost směrnice, jak byla provedena do jejich vnitrostátního právního řádu.

25. Pokud jde konkrétně o ustanovení, na která odkazuje předkládající soud ve svých dvou předběžných otázkách, považuji za vhodné připomenout, že čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. e) směrnice 2019/633 stanoví, že vnitrostátní donucovací orgány musí mít pravomoc sankcionovat pachatele porušení, na které se vztahuje čl. 3 odst. 1 této směrnice, a uložit porušiteli pokuty a jiné stejně účinné sankce či zahájit řízení za účelem jejich uložení, včetně řízení o předběžném opatření, v souladu s vnitrostátními pravidly a postupy. Pokud jde konkrétně o sankce uvedené v čl. 6 odst. 1 prvním pododstavci písm. e) uvedené směrnice, odstavec 1 druhý pododstavec tohoto článku stanoví, že tyto sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující s přihlédnutím k povaze, době trvání, opakování a závažnosti porušení.

26. Po těchto úvodních poznámkách je nyní třeba provést podrobný přezkum obou otázek vznesených předkládajícím soudem.

B. Ke kvalifikaci několika nekalých obchodních praktik jako „jediného porušení“ nebo „samostatných porušení“

27. Podstatou první části první předběžné otázky [otázka 1a)] předkládajícího soudu je slučitelnost vnitrostátní právní úpravy, která stanoví uložení jediné sankce v případě souběžných nekalých obchodních praktik uplatňovaných vůči několika dodavatelům v rozporu se zákazem stanoveným v čl. 3 odst. 1 písm. d) směrnice 2019/633, s touto směrnicí.

28. Úvodem považuji za užitečné zdůraznit, že v projednávané věci není zpochybňováno, že praktika dotčená ve věci v původním řízení spadá do působnosti směrnice 2019/633, jelikož odpovídá jedné ze zakázaných nekalých obchodních praktik uvedených v čl. 3 odst. 1 této směrnice, a konkrétně praktice uvedené v písmeni d) tohoto ustanovení, podle něhož je kupujícímu zakázáno vyžadovat od dodavatele platby, které „nesouvisejí s prodejem zemědělských produktů a potravinářských výrobků dodavatele“.

29. Pokud jde o čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. e) směrnice 2019/633, podotýkám, že toto ustanovení neposkytuje žádné vodítko k tomu, jak by měla být podle vnitrostátního práva kvalifikována a sankcionována nekalá obchodní praktika vyplývající ze souběžných jednání, na která se vztahuje jeden ze zákazů stanovených v čl. 3 odst. 1 této směrnice. Zatímco čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. e) směrnice 2019/633 stanoví, že členské státy musí zajistit, aby vnitrostátní donucovací orgán měl pravomoc ukládat pokuty a jiné stejně účinné sankce či zahájit řízení za účelem jejich uložení, čl. 6 odst. 1 druhý pododstavec téže směrnice pouze stanoví, že tyto sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující s přihlédnutím k povaze, době trvání, opakování a závažnosti porušení. Je však třeba konstatovat, že toto poslední ustanovení, které se týká především způsobu stanovení sankce uložené za zjištěné porušení, neposkytuje žádné konkrétní vodítko týkající se fáze předcházející zjištění tohoto porušení.

30. Z toho vyplývá, že ustanovení identifikovaná předkládajícím soudem v rámci jeho první otázky v zásadě nebrání tomu, aby byla jako „jediné porušení“ kvalifikována současně spáchaná porušení, na která se vztahuje vnitrostátní ustanovení provádějící čl. 3 odst. 1 první pododstavec

[11] – Viz bod 1 odůvodnění směrnice 2019/633.

písm. d) směrnice 2019/633, pokud je dodržen požadavek stanovený v čl. 6 odst. 1 druhém pododstavci této směrnice, který vyžaduje, aby uložená sankce byla účinná, přiměřená a odrazující [12].

31. Je rovněž třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí účastníci původního řízení, nelze ani uvedenou směrnici, ani žádné jiné ustanovení nebo zásadu unijního práva vykládat v tom smyslu, že by *a priori* vyžadovaly (nebo vylučovaly) jednotnou kvalifikaci porušení dotčeného ve věci v původním řízení nebo případnou kumulaci sankcí, a tedy kvalifikaci jako samostatných porušení.

32. Na prvním místě je tedy třeba odmítnout argumenty společnosti M. GmbH, která tvrdí, že unijní právo brání kumulaci sankcí a ukládá jedinou sankci jak z důvodu použití pojmu „jediné a trvající porušení“, tak z důvodu zásady *ne bis in idem*.

33. Pojem „jediné a trvající porušení“ je totiž především procesním nástrojem vztahujícím se k provádění dokazování, jehož cílem je usnadnit přičítání určitých jednání podnikům podezřelým z porušení pravidel hospodářské soutěže. Z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že porušení článků 101 a 102 SFEU nemusí být výsledkem jen jediného skutku, ale i řady skutků nebo rovněž trvajícího jednání, i když jeden nebo několik prvků této řady skutků nebo tohoto trvajícího jednání by i samy o sobě a nahlíženy jednotlivě mohly zakládat porušení těchto ustanovení [13]. Pokud se tak jednotlivé skutky začleňují do „jednotného záměru“ z důvodu svého totožného cíle narušujícího hospodářskou soutěž uvnitř společného trhu, má Komise (stejně jako vnitrostátní orgány pro ochranu hospodářské soutěže) právo přičítat odpovědnost za tyto skutky v závislosti na účasti na porušení nahlíženém jako celek [14].

34. Rovněž bych rád upřesnil, že právním základem směrnice 2019/633 je čl. 43 odst. 2 a čl. 39 odst. 1 SFEU týkající se společné zemědělské politiky, a nikoli ustanovení Smlouvy o FEU týkající se práva hospodářské soutěže.

35. Dále se společnost M. GmbH dovolává zásady *ne bis in idem*, aby zpochybnila právo uložit několik kumulativních sankcí, ale tento argument lze podle mého názoru rovněž bez větších obtíží odmítnout, protože v projednávané věci nejsou splněny podmínky pro použití této zásady.

36. V tomto ohledu připomínám, že z ustálené judikatury Soudního dvora týkající se článku 50 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) vyplývá, že zásada *ne bis in idem* zakazuje kumulaci jak trestního stíhání, tak trestů za tytéž skutky a proti téže osobě [15]. Vzhledem k tomu, že podmínka „*idem*“ vyžaduje, aby skutkové okolnosti byly totožné, tato zásada se neuplatní, pokud dotčené skutky nejsou totožné, ale pouze podobné [16]. Kritériem relevantním pro posouzení toho, zda jde o totéž porušení, je kritérium totožnosti skutkových okolností chápaných jako soubor konkrétních skutkových okolností, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny, které vedly ke zprošťujícímu rozhodnutí nebo ke konečnému odsouzení dotyčné osoby [17]. V projednávané věci však podmínka „*idem*“ patrně není splněna, jelikož z předkládacího

[12] – V této souvislosti bych rád upřesnil, že zpráva Komise o provádění směrnice 2019/633 se nezmiňuje o tom, jak jednotlivé členské státy přistoupily k otázce kvalifikace několika jednání zakázaných touto směrnicí jako „jediného porušení“ nebo jako „více porušení“.

[13] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. února 2024, Scania a další v. Komise (C-251/22 P, EU:C:2024:103, bod 94 a citovaná judikatura).

[14] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. prosince 2012, Komise v. Verhuizingen Coppens (C-441/11 P, EU:C:2012:778, bod 41 a citovaná judikatura).

[15] – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 20. března 2018, Garlsson Real Estate a další (C-537/16, EU:C:2018:193, bod 25 a citovaná judikatura) a Menci (C-524/15, EU:C:2018:197, bod 35 a citovaná judikatura).

[16] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. ledna 2025, Engie România (C-205/23, EU:C:2025:43, bod 58 a citovaná judikatura).

[17] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. ledna 2025, Engie România (C-205/23, EU:C:2025:43, bod 57 a citovaná judikatura).

rozhodnutí vyplývá, že skutkové okolnosti, které vedly k řízení zahájenému BWB, nejsou totožné [18]. Skutečnost, že sporné praktiky lze podle vnitrostátního práva kvalifikovat jako „jediné porušení“, nic nemění na tom, že se v projednávané věci jedná o skutkové okolnosti, které se nejeví jako totožné, a v žádném případě nemůže postačovat k tomu, aby existoval soubor konkrétních skutkových okolností, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny a spadají tak pod pojem „totožné skutkové okolnosti“ [19].

37. Na druhém místě je rovněž třeba odmítnout argument BWB, že vzhledem k tomu, že směrnice 2019/633 se zaměřuje na ochranu individuálních vztahů mezi kupujícími a dodavateli, mělo by být každé jednání spadající pod zákaz stanovený v čl. 3 odst. 1 této směrnice posuzováno samostatně a individuálně, což automaticky vylučuje jakoukoli jednotnou kvalifikaci. Ačkoli některá ustanovení uvedené směrnice [20], včetně jejího článku 1, který vymezuje její působnost [21], sice zmiňují vztahy mezi kupujícími a dodavateli, nelze z těchto ustanovení vyvodit žádnou povinnost členských států jednotlivě kvalifikovat každé zakázané jednání jako samostatné porušení. Nezávisle na skutečnosti, že společná kvalifikace několika zakázaných jednání by v zásadě neoslabila jejich zákaz [22], podotýkám, že cíl sledovaný touto směrnicí přesahuje pouhou ochranu individuálních vztahů mezi kupujícími a dodavateli a obecněji směřuje k ochraně zemědělské komunity jako celku, jak ostatně potvrzují právní základy směrnice 2019/633 [23].

38. S ohledem na výše uvedenou analýzu, jelikož otázka právní kvalifikace, ve vnitrostátním právu, nekalých obchodních praktik zakázaných směrnicí 2019/633 není upravena unijním právem, členské státy mají i nadále možnost, v případě obchodní praktiky kupujícího zakázané podle čl. 3 odst. 1 první pododstavce této směrnice, která je prováděna se stejným úmyslem a souběžně vůči několika dodavatelům, buď přiznat vnitrostátním donucovacím orgánům pravomoc konstatovat jediné porušení a uložit tudíž jedinou sankci, nebo jim přiznat pravomoc konstatovat existenci několika porušení a uložit tudíž několik sankcí, za předpokladu, že v obou případech jsou uložené sankce „účinné, přiměřené a odrazující s přihlédnutím k povaze, době trvání, opakování a závažnosti porušení“, jak to vyžaduje čl. 6 odst. 1 druhý pododstavec uvedené směrnice.

C. K horní hranici pokuty ukládané za jednu nebo více nekalých obchodních praktik posuzovaných společně

39. Podstatou druhé části první předběžné otázky [otázka 1 b)] předkládajícího soudu je, zda v případě společné kvalifikace několika jednání, na která se vztahují zákazy stanovené v článku 3 směrnice 2019/633, jako „jediného porušení“, brání čl. 6 odst. 1 druhý pododstavec této směrnice vnitrostátním právním předpisům, které stanoví horní hranici 500 000 eur jako sankci za takové

[18] – Není totiž sporné, že společnost M. GmbH zaslala celkem šestnáct žádostí o platbu různým dodavatelům na částky, které se lišily podle dodavatele.

[19] – V tomto ohledu podotýkám, že Soudní dvůr má ve své judikatuře za to, že právní kvalifikace skutkových okolností ve vnitrostátním právu není relevantní pro účely konstatování existence téhož porušení, jelikož rozsah ochrany, kterou přiznává článek 50 Listiny, se nemůže lišit od jednoho členského státu ke druhému. V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 20. března 2018, Garlsson Real Estate a další (C-537/16, EU:C:2018:193, bod 38), a Menci (C-524/15, EU:C:2018:197, bod 36).

[20] – V tomto ohledu viz body 1 a 14 odůvodnění směrnice 2019/633.

[21] – Toto ustanovení stanoví, že oblast působnosti směrnice 2019/633 je vymezena s ohledem na vyjednávací sílu dodavatele a kupujícího, která se stanoví na základě rozdílů v obratu.

[22] – Vyrovnání nerovnováhy v individuálním vztahu mezi kupujícím a dodavatelem by totiž mohlo být zohledněno i při výpočtu jediné sankce.

[23] – V tomto smyslu viz body 24 a 34 tohoto stanoviska. Viz rovněž bod 1 odůvodnění směrnice 2019/633.

porušení. V případě, že se zjistí, že kvalifikace jako jediné porušení není v souladu s touto směrnicí, se tento soud táže, zda uvedená směrnice brání uložení několika pokut s horní hranicí 500 000 eur za každé ze zjištěných porušení [otázka 2].

40. Předesílám, že tato problematika se přímo netýká otázky, zda je výše pokuty stanovená rakouským právem přiměřená k zajištění účinného provádění směrnice 2019/633, ale spíše dopadu, který by mohla mít horní hranice výše této pokuty na povinnost členských států zavést sankční režim, který je v souladu s požadavky této směrnice. Jádrem druhé části této první otázky totiž není ani kvalifikace jako jediné porušení, ani maximální výše sankce jako taková [24] a posuzovaná samostatně, ale je to kombinovaný účinek těchto dvou aspektů vnitrostátního práva, který vede uvedený soud k pochybnostem o slučitelnosti s unijním právem. Tento soud tak žádá Soudní dvůr, aby upřesnil, zda za takových okolností, jako jsou okolnosti projednávané věci, je taková horní hranice v souladu s požadavky čl. 6 odst. 1 druhého pododstavce uvedené směrnice, a zejména zda je tato hranice v souladu s požadavky účinnosti a odrazujícího účinku.

41. V této souvislosti podotýkám, že stejně jako v případě otázky kvalifikace porušení, která byla posouzena v bodech 29 až 38 tohoto stanoviska, vyplývá jak z ustanovení směrnice 2019/633, tak z obecné logiky minimální harmonizace, kterou sleduje, že členské státy mají v zásadě možnost stanovit maximální výši pokut sankcionujících zakázané jednání [25]. Článek 6 odst. 1 této směrnice sice stanoví, že členské státy jsou povinny zavést sankce za nekalé obchodní praktiky, zejména ve formě pokut, avšak toto ustanovení neobsahuje žádné upřesnění ohledně výše těchto pokut, včetně jejich případné horní hranice.

42. Dále podotýkám, že toto ustanovení přiznává členským státům široký prostor pro uvážení, když jim umožňuje, aby ve svém vnitrostátním právu stanovily konkrétní podmínky ukládání sankcí v případě nekalých obchodních praktik, jak vyplývá z výslovného odkazu na vnitrostátní pravidla a postupy v čl. 6 odst. 1 prvním pododstavci písm. e) směrnice 2019/633. Je však třeba zdůraznit, že prostor pro uvážení, který mají členské státy, je omezen jejich povinností zajistit, aby sankce stanovené vnitrostátním právem v rámci provádění uvedené směrnice byly účinné, přiměřené a odrazující s přihlédnutím k povaze, době trvání, opakování a závažnosti porušení.

43. Jak vyplývá z ustálené judikatury Soudního dvora, při neexistenci harmonizace právních předpisů Unie v oblasti sankcí použitelných v případě nedodržení podmínek stanovených režimem zavedeným těmito právními předpisy mají členské státy pravomoc zvolit si sankce, které považují za vhodné, avšak za předpokladu, že při výkonu své pravomoci dodržují unijní právo [26]. Ačkoli tedy sankce, které členské státy uplatňují v boji proti porušování pravidel týkajících se nekalých obchodních praktik, spadají do jejich procesní a institucionální autonomie, je tato autonomie omezena kromě zásady rovnocennosti, jejíž použití není v projednávané věci dotčeno, zásadou efektivity, která vyžaduje, aby tyto sankce byly účinné a odrazující, jakož

[24] – Ze zprávy Komise o provádění směrnice 2019/633 vyplývá, že 24 členských států stanoví maximální hranici pokut, jež je možné uložit, která vykazuje velkou rozmanitost, od 2 329,37 eur na Maltě do 2 500 000 eur v Portugalsku. Kromě toho, zatímco v některých členských státech, jako je Česká republika, Itálie, Lotyšsko, Maďarsko nebo Nizozemsko, je tato hranice vyjádřena jako procentní podíl obratu, v jiných, jako je Itálie nebo Slovensko, odpovídá procentnímu podílu kupní ceny nebo nákladů neoprávněně uložených dodavateli.

[25] – Rád bych rovněž upřesnil, že pro účely určení, zda je vnitrostátní kvalifikace určitého jednání jako „jediného porušení“ nebo jako „více porušení“ v souladu se směrnicí 2019/633, je irelevantní, zda vnitrostátní právo umožňuje uložení pokuty omezené na určitou částku či nikoliv.

[26] – Obdobně viz rozsudek ze dne 19. prosince 2024, SISTEM LUX (C-717/22 a C-372/23, EU:C:2024:1041, bod 48 a citovaná judikatura).

i zásadou proporcionality, která nedovoluje, aby sankce stanovené vnitrostátními právními předpisy překračovaly rámec toho, co je nezbytné k dosažení cílů, které jsou těmito právními předpisy legitimně sledovány, a aby byly nepřiměřené vzhledem k těmto cílům [27].

44. V této souvislosti bych rád dodal, že je na vnitrostátních soudech, které jsou výlučně příslušné k výkladu a uplatňování vnitrostátního práva, aby posoudily, zda jsou s ohledem na všechny okolnosti projednávané věci stanovené sankce účinné, přiměřené a odrazující. Soudní dvůr však při rozhodování o předběžné otázce může podat upřesňující vysvětlení, a poskytnout tak těmto soudům vodítko při jejich posuzování [28]. Je třeba konstatovat, že Soudní dvůr již měl příležitost vyložit unijní právní předpisy, které stejně jako směrnice 2019/633 obsahují požadavek účinných, přiměřených a odrazujících sankcí [29], a poskytl tak určitá vodítka, která mohou být užitečná v rámci této věci.

45. Zaprvé podotýkám, že požadavek, aby sankce byly účinné, přiměřené a odrazující, se obecně posuzuje s ohledem na sledovaný cíl [30]. V projednávané věci, jak je uvedeno v bodě 24 tohoto stanoviska, je cílem směrnice 2019/633 omezit výskyt nekalých obchodních praktik uplatňovaných na úkor dodavatelů zemědělských produktů a potravinářských výrobků, pokud tyto praktiky mohou nepříznivě ovlivnit životní úroveň zemědělské komunity.

46. Zadruhé z judikatury Soudního dvora vyplývá, že sankce musí být přiměřené závažnosti porušení, která postihují, zejména zajištěním skutečně odrazujícího účinku, přičemž musí respektovat obecnou zásadu proporcionality [31]. Soudní dvůr tedy rozhodl, že pokuta sice může představovat odrazující sankci, avšak její nízká výše může znamenat její nedostatečnost [32], nebo naopak může být nepřiměřená, pokud je výše uložené sankce příliš vysoká [33]. Soudní dvůr rovněž

27 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. ledna 2024, Nárokuj (C-755/22, EU:C:2024:10, bod 45 a citovaná judikatura).

28 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. listopadu 2018, de Diego Porras (C-619/17, EU:C:2018:936, bod 91 a citovaná judikatura).

29 – Viz například čl. 23 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1937 ze dne 23. října 2019 o ochraně osob, které oznamují porušení práva Unie (Úř. věst. 2019, L 305, s. 17); článek 23 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (Úř. věst. 2008, L 133, s. 66); nebo také čl. 42 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (Úř. věst. 2013, L 269, s. 1).

30 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. března 2024, Profi Credit Bulgaria (Doplňkové služby k úvěrové smlouvě) (C-714/22, EU:C:2024:263). Soudní dvůr měl například za to, že správní sankce ve formě pokuty odpovídající 50 % celního nedoplatku způsobeného nesprávnými informacemi může podnítit hospodářské subjekty Unie k přijetí veškerých nezbytných opatření k zajištění toho, aby měly k dispozici správné informace o zboží, které dovážejí, a aby informace, které poskytují v celních prohlášeních, byly správné a úplné, čímž přispívá k dosažení cíle uvedeného v bodě 9 odůvodnění nařízení č. 952/2013, kterým je zajištění provádění tarifních opatření a dalších opatření společné politiky týkajících se obchodu se zbožím mezi Unií a zeměmi nebo územími mimo celní území Unie. V tomto ohledu viz rozsudek ze dne 23. listopadu 2023, J. P. Mali (C-653/22, EU:C:2023:912, body 31 a 32 a citovaná judikatura).

31 – Obdobně viz rozsudky ze dne 5. března 2020, OPR-Finance (C-679/18, EU:C:2020:167, bod 26 a citovaná judikatura), jakož i ze dne 19. prosince 2024, SISTEM LUX (C-717/22 a C-372/23, EU:C:2024:1041, bod 49 a citovaná judikatura).

32 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. června 2021, Ultimo Portfolio Investment (Luxembourg) (C-303/20, EU:C:2021:479, bod 32 a citovaná judikatura).

33 – Pro ilustraci Soudní dvůr připustil, že sankce spočívající v povinnosti zaplatit částku odpovídající hodnotě zboží vyjmutého z celního dohledu se nejeví jako přiměřená. Sankce ve výši takové částky podle Soudního dvora překračuje meze toho, co je nezbytné k zajištění zejména toho, aby zboží v režimu uskladnění v celním skladu nebylo vyjmuto z celního dohledu. V tomto ohledu viz rozsudek ze dne 4. března 2020, Schenker (C-655/18, EU:C:2020:157, bod 44). V jiné věci, která se rovněž týkala výkladu režimu sankcí stanoveného nařízením č. 952/2013, měl Soudní dvůr za to, že ani s ohledem na zvláštnosti porušení celních předpisů, zejména na jejich značnou četnost a obtížnost jejich odhalování, se pokuta stanovená vnitrostátním právem, jejíž výše se pohybuje mezi 100 až 200 % celní hodnoty zboží, nejeví jako přiměřená závažnosti všech porušení, která postihuje, zejména v případě nesplnění povinností spojených s celními prohlášeními v rámci celního režimu vnějšího tranzitu. Podle Soudního dvora taková sankce zaprvé překračuje meze toho, co je nezbytné k zajištění toho, aby zboží v tomto režimu nebylo vyjmuto z celního dohledu, a zadruhé se jeví jako nepřiměřená vzhledem k celnímu dluhu, který vznikl z důvodu vyjmutí zboží nacházejícího se v uvedeném režimu z celního dohledu. V tomto ohledu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2024, SISTEM LUX (C-717/22 a C-372/23, EU:C:2024:1041, bod 52 a citovaná judikatura).

rozhodl, že za účinné a odrazující lze považovat sankce, které zohledňují závažnost újmy způsobené spotřebiteli [34] a zbavují pachatele hospodářských výhod plynoucích z jimi spáchaných porušení [35] způsobem, který odradí všechny osoby od porušení téže povahy [36].

47. Pokud jde o přiměřenost sankcí ve vztahu k závažnosti zjištěných porušení, je třeba rovněž uvést, že pokud vnitrostátní právní úprava stanoví takovou kumulaci sankcí, jako je kumulace několika peněžitých sankcí, mají příslušné orgány povinnost ujistit se, že přísnost všech uložených sankcí nepřekračuje závažnost zjištěného porušení, neboť jinak by byla porušena zásada proporcionality [37].

48. Zatřetí členské státy musí zásadu proporcionality zakotvenou v čl. 49 odst. 3 Listiny dodržet nejen stran určení znaků skutkové podstaty porušení a určení pravidel týkajících se výše pokut, ale i pokud jde o posouzení skutečností, které mohou být vzaty v úvahu pro stanovení těchto pokut [38]. Kromě toho tato zásada vyžaduje, aby při stanovování sankce, jakož i při stanovení výše pokuty byly zohledněny individuální okolnosti projednávaného případu [39].

49. Začtvrté z judikatury Soudního dvora vyplývá, že k zajištění toho, aby sankce byly účinné, přiměřené a odrazující, musí mít nejen vnitrostátní zákonodárce, ale i vnitrostátní soudy, v mezích vymezených předmětem sporu, který jim byl předložen, posuzovací pravomoc, která jim umožňuje zvolit podle okolností daného případu opatření přiměřené závažnosti zjištěného nedodržení povinnosti [40]. Vnitrostátní soudy tedy musí při přezkumu účinnosti, přiměřenosti a odrazující povahy sankcí zohlednit v souladu s čl. 288 třetím pododstavcem SFEU nejen ustanovení přijaté výslovně ve vnitrostátním právu za účelem provedení směrnice, ale také všechna ustanovení tohoto práva, přičemž je musí vykládat v co největším možném rozsahu ve světle znění a cílů této směrnice [41].

[34] – Obdobně viz rozsudek ze dne 11. ledna 2024, Nárokuj (C-755/22, EU:C:2024:10, bod 45 a citovaná judikatura).

[35] – V řadě případů týkajících se výkladu ustanovení článku 23 směrnice 2008/48 o sankcích ve vztahu k vnitrostátním sankčním režimům Soudní dvůr rozhodl, že porušení povinnosti věřitele, která má v kontextu této směrnice zásadní význam (například ověření úvěruschopnosti spotřebitele, neuvedení roční procentní sazby nákladů ve smlouvě o spotřebitelském úvěru, počet a četnost plateb, existence notářských poplatků, jakož i požadované záruky a pojištění), může být sankcionováno zánikem nároku tohoto věřitele na sjednané úroky a poplatky. Taková sankce má podle Soudního dvora dostatečně odrazující účinek a odpovídá závažnosti porušení, které postihuje. Naopak, Soudní dvůr dospěl k závěru, že pokud by sankce v podobě zániku úroků byla v praxi oslabena nebo dokonce zcela zrušena, nutně by z toho vyplývalo, že tato sankce nemá skutečně odrazující účinek. Navíc vzhledem k tomu, že neuvedení těchto údajů v úvěrové smlouvě může spotřebiteli znemožnit posouzení rozsahu jeho závazků, musí být sankce zániku nároku věřitele na úroky a poplatky stanovená vnitrostátní právní úpravou považována za přiměřenou ve smyslu článku 23 uvedené směrnice. Avšak uložení takové sankce, která má závažné důsledky pro věřitele, nelze považovat za přiměřené, pokud nebyly uvedeny skutečnosti, které ze své povahy nemohou ovlivnit schopnost spotřebitele posoudit rozsah jeho závazku, jako je jméno a adresa příslušného orgánu dohledu. V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. března 2014, LCL Le Crédit Lyonnais (C-565/12, EU:C:2014:190, body 52 a 53); ze dne 9. listopadu 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842, body 69 až 72 a citovaná judikatura); ze dne 5. března 2020, OPR-Finance (C-679/18, EU:C:2020:167, bod 30); ze dne 10. června 2021, Ultimo Portfolio Investment (Luxembourg) (C-303/20, EU:C:2021:479, body 39 a 40), a ze dne 21. března 2024, Profi Credit Bulgaria (Doplňkové služby k úvěrové smlouvě) (C-714/22, EU:C:2024:263, bod 55 a citovaná judikatura).

[36] – Obdobně viz rozsudek ze dne 19. prosince 2024, SISTEM LUX (C-717/22 a C-372/23, EU:C:2024:1041, bod 63 a citovaná judikatura).

[37] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. října 2023, G. ST. T. (Přiměřenost trestu v případě porušování práv) (C-655/21, EU:C:2023:791, body 66 a 67 a citovaná judikatura).

[38] – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 23. listopadu 2023, J. P. Mali (C-653/22, EU:C:2023:912, bod 33 a citovaná judikatura), a ze dne 19. června 2025, Lietuvos bankas (C-671/23, EU:C:2025:457, bod 46).

[39] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. října 2023, G. ST. T. (Přiměřenost trestu v případě porušování práv) (C-655/21, EU:C:2023:791, body 66 a 67 a citovaná judikatura).

[40] – Obdobně viz rozsudek ze dne 10. června 2021, Ultimo Portfolio Investment (Luxembourg) (C-303/20, EU:C:2021:479, body 36 a 45 a citovaná judikatura).

[41] – Obdobně viz rozsudek ze dne 10. června 2021, Ultimo Portfolio Investment (Luxembourg) (C-303/20, EU:C:2021:479, body 36 a 45 a citovaná judikatura).

50. Po uvedení těchto upřesnění týkajících se judikatury je třeba konstatovat, že žádná z výše uvedených věcí se přímo netýká situace posuzované v projednávané věci, jelikož se tyto věci týkaly především způsobu stanovení uložené sankce, a nikoli fáze předcházející zjištění spáchaného porušení a jeho kvalifikace podle vnitrostátního práva [42].

51. Jsem však toho názoru, že účinné uplatňování směrnice 2019/633 se nemůže omezit pouze na posouzení druhu sankce stanoveného vnitrostátním právem ani na určité aspekty nebo způsoby stanovení této sankce, jako je výše uložené pokuty, ale zahrnuje rovněž zohlednění všech ostatních skutečností, které mohou ohrozit požadavek stanovit účinné, přiměřené a odrazující sankce ve smyslu čl. 6 odst. 1 druhého pododstavce této směrnice, a mít tudíž dopad na cíle sledované uvedenou směrnicí. To platí tím spíše, když, jako v projednávané věci, kvalifikace porušení podle vnitrostátního práva může mít dopad na (maximální) výši uložené sankce, která podle judikatury Soudního dvora uvedené v bodě 46 tohoto stanoviska představuje jeden z faktorů, které je třeba zohlednit při posuzování přiměřenosti sankcí.

52. I když v projednávané věci kumulace několika peněžitých sankcí představuje riziko, že souhrn sankcí nebo celková výše uložených pokut překročí závažnost zjištěného porušení, což by bylo v rozporu se zásadou proporcionality [43], kvalifikace několika jednání, na která se vztahují zákazy stanovené v článku 3 směrnice 2019/633, jako jediného porušení a jejich sloučení do jednoho a téhož porušení by *a contrario* mohla v některých případech vést k uložení sankce, která by vzhledem k maximální výši pokuty (a nemožnosti vnitrostátních donucovacích orgánů tuto částku překročit) nemohla být považována za dostatečně účinnou a odrazující [44].

53. Ačkoli tedy směrnice 2019/633 nevylučuje možnost, aby členský stát kvalifikoval jednání spočívající v opakovaném porušení zákazů stanovených v čl. 3 odst. 1 této směrnice jako jediné porušení, a tudíž uložil za různé dotčené nekalé obchodní praktiky jedinou sankci, tato možnost nezbavuje vnitrostátní donucovací orgány povinnosti zajistit, aby uložená sankce byla účinná, přiměřená a odrazující s přihlédnutím k povaze, době trvání, opakování a závažnosti porušení. Je proto na předkládajícím soudu, aby provedl celkové posouzení vnitrostátního opatření provádějícího uvedenou směrnici a uložené sankce s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem, včetně individuálních okolností projednávané věci, a to za účelem ověření, zda byly splněny požadavky v oblasti sankcí stanovené v čl. 6 odst. 1 téže směrnice.

54. S ohledem na výše uvedené jsem toho názoru, že čl. 6 odst. 1 písm. e) směrnice 2019/633 musí být vykládán v tom smyslu, že v případě obchodní praktiky kupujícího zakázané podle čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce této směrnice, která je prováděna se stejným úmyslem a souběžně vůči několika dodavatelům, si členské státy ponechávají možnost buď svěřit vnitrostátním donucovacím orgánům pravomoc konstatovat jediné porušení a uložit tudíž jedinou sankci, anebo jim svěřit pravomoc konstatovat existenci více porušení a uložit tudíž více sankcí, pokud v souladu s čl. 6 odst. 1 prvním pododstavcem písm. e) ve spojení s čl. 6 druhým pododstavcem této směrnice zajišťují dotčené vnitrostátní právní předpisy uložení účinné, přiměřené a odrazující sankce s přihlédnutím k povaze, době trvání, opakování a závažnosti porušení.

[42] – To konečně není samo o sobě překvapivé, jelikož, jak bylo uvedeno v bodě 29 tohoto stanoviska, požadavek stanovit účinné, přiměřené a odrazující sankce, který je rovněž obsažen v několika dalších unijních právních předpisech, se týká především způsobu stanovení uložené sankce.

[43] – Viz bod 48 tohoto stanoviska.

[44] – Nelze tedy *a priori* vyloučit, že spojení několika nekalých obchodních praktik vůči značnému počtu dodavatelů a jejich kvalifikace jako „jediného porušení“, které lze sankcionovat pouze jedinou pokutou v maximální výši 500 000 eur, nemusí být považováno za splňující požadavky čl. 6 odst. 1 písm. e) směrnice 2019/633, zejména pokud by se tyto praktiky ukázaly jako závažné a rozsáhlé. V takovém případě by přitom hrozilo, že horní hranice sankce neumožní vnitrostátním donucovacím orgánům dostatečně zohlednit a posoudit základní parametry pro stanovení výše pokuty, jako je povaha, opakování a závažnost dotyčného porušení.

V. Závěry

55. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na předběžné otázky položené Oberlandesgericht Wien (Vrchní zemský soud ve Vídni, Rakousko) následovně:

„Článek 6 odst. 1 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/633 ze dne 17. dubna 2019 o nekalých obchodních praktikách mezi podniky v zemědělském a potravinovém řetězci

musí být vykládán v tom smyslu, že

v případě obchodní praktiky kupujícího zakázané podle čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce směrnice 2019/633, která je prováděna se stejným úmyslem a souběžně vůči několika dodavatelům, si členské státy ponechávají možnost buď svěřit vnitrostátním donucovacím orgánům pravomoc konstatovat jediné porušení a uložit tudíž jedinou sankci, anebo jim svěřit pravomoc konstatovat existenci více porušení a uložit tudíž více sankcí, pokud v souladu s čl. 6 odst. 1 prvním pododstavcem písm. e) ve spojení s čl. 6 druhým pododstavcem této směrnice zajišťují dotčené vnitrostátní právní předpisy uložení účinné, přiměřené a odrazující sankce s přihlédnutím k povaze, době trvání, opakování a závažnosti porušení.“